

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 czerwca 2013r. M. H. (1), N. H. (1) i G. H. wnieśli o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. Oddział Ł.-Miasto kwoty 1.456.800 zł z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów przez okres 10 lat, licząc od dnia 31 maja 2003r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że nabyli w drodze dziedziczenia po W. H. własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej jako działka gruntu (...). Na wskazanej nieruchomości została posadowiona po 1993r., bez uzyskania zgody powodów ani żadnego z członków ich rodziny, w tym zmarłego ojca, napowietrzna linia elektroenergetyczna. Przebiega ona wzdłuż całej działki, w całości uniemożliwiając korzystanie z nieruchomości. Wskazali ponadto, iż przy uwzględnieniu średniej ceny dzierżawy działek w okolicy w wysokości 2,50 zł za m² łączna kwota wynagrodzenia za okres ostatnich 10 lat wynosi 1.456.800 zł. (pozew k. 2-3, pismo z dnia 20.06.2013r. k. 35)

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 sierpnia 2013 r. pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że przebiegająca nad przedmiotową działką linia 15 kV została wybudowana w latach 1963-1964 zgodnie z obowiązującym ówczesnie prawem, w tym postanowieniami ustawy z dnia 28 czerwca 1950r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Stan prawny gruntów pod budowaną linią został uregulowany, bowiem warunkiem udzielenia pozwolenia na budowę było istnienie prawa do dysponowania terenem. Pozwany podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu i wskazał, że zasiedzenie to nastąpiło w dobrej wierze, a zatem po dwudziestu latach od chwili wydania działki podmiotowi niebędącemu państwową osobą prawną.

W przypadku nieuwzględnienia zarzutu zasiedzenia, pozwany wskazał, iż nie można przyjąć by w związku z tym, że nad działką powodów przebiega linia energetyczna, istniał po jego stronie obowiązek zapłaty na rzecz powodów kwoty jak za dzierżawę działki. W jego ocenie, bowiem mógłby on co najwyżej odpowiadać w zakresie rzeczywiście odpowiadającemu korzystaniu z gruntu, a więc w zakresie odpowiadającemu treści służebności przesyłu. (odpowiedź na pozew k. 42-45)

Precyzując żądanie pozwu, strona powodowa wskazała, że domaga się wynagrodzenia za okres od dnia 26 listopada 2003r. do 26 listopada 2013r. (protokół rozprawy z dnia 04.12.2013r. 00:01:46 k. 122)

Ostatecznie M. H. (1), N. H. (1) oraz G. H. wnieśli o zasądzenie solidarnie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. Oddział Ł.- Miasto w Ł. kwoty 765.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości o powierzchni 0,4856 ha, położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), dla której w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi urządzona jest księga wieczysta o nr (...), za okres od 26 listopada 2003 r. do 26 listopada 2013 r. (pismo procesowe z dnia 17.12.2013r. k. 128-130)

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2014r. strona powodowa wniosła o zasądzenie wskazanej wyżej kwoty, zaś w pozostałym zakresie cofnęła powództwo (wobec niewyrażenia zgody przez stronę pozwaną na cofnięcie powództwa) wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. (protokół rozprawy z dnia 24.02.2014r. 00:03:28 k. 168)

Na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2016r. strona powodowa wskazała, że wnosi o zasądzenie na rzecz powodów wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres od 26 listopada 2003r. do 26 listopada 2013 r. w kwocie 390.437 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. (protokół rozprawy z dnia 06.04.2016r. 01:10:48 k. 622v)

Strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko. (protokół rozprawy z dnia 06.04.2016r. 01:23:59 k. 622v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Działka nr (...) o powierzchni 0,4856 ha położona jest w województwie (...), jednostce ewidencyjnej Ł. – G. w obrębie ewidencyjnym (...) przy ul. (...) (numer adresowy działki ulegał na przestrzeni lat zmianom - w 1963r. przyjmowano, że to ul. (...), następnie ul. (...), a potem ul. (...)). Dla wskazanej działki urządzona jest księga wieczysta KW nr (...), prowadzona przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi. Współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości gruntowej są obecnie N. H. (1), M. H. (1), G. H. i K. H. po 1/4 części – jako spadkobiercy W. H., który zmarł w dniu 25 listopada 2003r. (odpis KW nr (...) k. 17-22, postanowienie, k. 23, plan sytuacyjny k. 194, mapa k. 284-285)

Właścicielem przedmiotowej nieruchomości w 1963r. był M. B.. Mieszkał w tym czasie przy ul. (...) w Ł.. Babka W. A. R. na podstawie aktu własności ziemi z 10 listopada 1975r. nabyła prawo własności nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) składającej się z działek nr (...). Odpis tego aktu własności oprócz A. R. otrzymał m.in.: M. B. zam. w Ł. przy ul. (...). Rodzice A. R. nosili nazwisko B.. Na mocy umowy darowizny z dnia 23 lutego 1984r. A. R. darowała wnukowi W. H. nabytą aktem własności ziemi nieruchomości. (okoliczność bezsporna, ponadto zeznania N. H., protokół z dnia 06.04.2016r. 00:37:33 k. 621v., wniosek o wydanie zezwolenia na budowę k. 56, akt własności ziemi k. 280, umowa k. 282-283)

W. H. wraz z rodziną mieszkał na działce położonej w Ł. przy ul. (...) do 1990r. Naprzeciwko tej nieruchomości, po drugiej stronie ul. (...), znajdowała się działka przy ul. (...) (dawniej ul. (...)), na której W. H. uprawiał zboże, ziemniaki i warzywa. Dostęp do tej nieruchomości prowadzi bezpośrednio z ul. (...) oraz ul. (...). (zeznania M. H. protokół z dnia 06.04.2016r. 00:23:31 k. 621, zeznania N. H. protokół z dnia 06.04.2016r. 00:37:33 k. 621v., zeznania D. G. protokół z dnia 04.12.2013r. 00:19:47 k.123, zeznania M. M. protokół z dnia 04.12.2013r. 00:40:25 k.123v., zeznania K. M. protokół z dnia 24.02.2014r. 01:14:14 k. 170)

Na przełomie lat 1989 i 1990, na skutek decyzji wywłaszczeniowej związanej z planem budowy drogi, W. H. utracił własność nieruchomości położonej przy ul. (...). W 1990r. przeprowadził się z ul. (...) do bloków na ul. (...), gdzie mieszkał do 1993r. W 1993r. rodzina H. osiedliła się na stałe na M. w S.. Od tego czasu W. H. i członkowie jego rodziny doglądali działki przy ul. (...) sporadycznie, zaprzestali upraw na tym terenie. Działka porośla samosiejkami. (zeznania M. H. - protokół z dnia 06.04.2016r. 00:23:31 k. 621, zeznania N. H.- protokół z dnia 06.04.2016r. 00:37:33 k. 621v., zeznania D. G. protokół z dnia 04.12.2013r. 00:19:47 k.123, 00:40:25 k.123v., zeznania K. M. protokół z dnia 24.02.2014r. 01:14:14 k.170)

Nad nieruchomością powodów, położoną w Ł. przy ul. (...), oznaczoną jako działka nr (...), przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna o napięciu 15 kV. W pobliżu ul. (...) linia ta zakończona jest napowietrzną stacją transformatorową o numerze 20 745 (pierwsze dwie cyfry dotyczą usytuowania stacji, numer stacji to 745) posadowioną na podwójnym słupie wirowanym. Dalej znajduje się drugi słup wirowany, a następnie trzy słupy typu ALA, są to słupy starego typu. Na końcu działki przy ulicy (...) stoi ostatni podwójny wirowany słup narożny. Przy stacji transformatorowej nr 20 745, ale już w pasie drogowym stoi słup rozkraczny linii niskiego napięcia i linii oświetlenia.

Stacja transformatorowa nr 745 posadowiona przy ul. (...) jest stacją końcową. Zasilana jest napowietrzną linią elektroenergetyczną o napięciu 15 kV od strony ul. (...), a ostatecznie podłączona jest do sieci zasilającej w ósmym polu w Elektrociepłowni (...). Przedmiotowa działka oznaczona nr (...), przez którą biegnie linia 15 kV jest przegrodzona płotem w części pomiędzy drugim, a trzecim słupem typu ALA, jak również od strony ul. (...). (opinia biegłego ds. energetyki J. Z. k. 176-210, k. 258-296, ustne opinie uzupełniające - protokół z dnia 09.07.2014r. 00:04:13, 00:19:10, k. 235v.-236, protokół z dnia 19.11.2014r. 00:03:16 k. 317-318, opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G. k. 456-480, k. 525-533, ustna opinia uzupełniająca- protokół z dnia 07.10.2015r. 00:07:17-00:32:36 k. 536v.-537)

W 1993r. została przeprowadzona modernizacja linii przebiegającej przez przedmiotową nieruchomość. W tym czasie były już posadowione na niej słupy oraz stacja transformatorowa. Przebiegała linia napowietrzna 15 kV 3xAFLG-35

zasilająca stację transformatorową nr 745. (pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G., k. 525-533)

W dniu 17 marca 1993r. W. H. złożył oświadczenie, w którym wskazał, że wyraża zgodę na zamianę słupa pojedynczego na rozkracznym, zlokalizowanego na przedmiotowej działce od strony ul. (...). (oświadczenie k. 49)

Mając na uwadze, iż na odcinku linii biegnącej przez działkę nie ma takiego słupa, najprawdopodobniej zgoda była wydawana na etapie projektowania, a później słup rozkracznym zamieniono na podwójny. (pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G., k. 525-533)

W odpowiedzi na pismo M. L. (1) dotyczące warunków zasilania energią elektryczną zakładu włókienniczego zlokalizowanego w Ł. przy ul. (...) Zakład (...) w piśmie z 25 stycznia 1993r. poinformował, iż dla realizacji warunków zasilania zakładu włókienniczego należy wybudować stację transformatorową słupową w rejonie ulic (...) i zasilić ją odcinkiem linii napowietrznej 15 kV, którą odgałęzić od istniejącej linii 15 kV zasilającej stację 745 zlokalizowaną przy ul. (...). (pismo k. 156-157, schemat strukturalny linii k. 158-159)

W dniu 25 czerwca 1993r. Urząd Miasta Ł. wydał na wniosek M. L. (2) decyzję nr (...) udzielającą pozwolenia na budowę inwestycji obejmującej m.in. linie kablowe 15 kV oraz napowietrzne w rejonie ulic (...). Niniejszą decyzję otrzymał także W. H., zamieszkały przy ul. (...). Natomiast w dniu 1 czerwca 1993r. został sporządzony protokół nr (...) dotyczący uzgodnienia dokumentacji projektowej przebudowy sieci 15 kV i 0,4 kV, zlokalizowanej w Ł. przy ul. (...). W warunkach formalno – prawnych projektu technicznego przebudowy sieci w pkt 1.1. c wskazano na konieczność uzyskania zgody W. H. na przebudowę linii 15 kV przebiegającej przez teren jego działki położonej przy ul. (...). (decyzja k. 50, protokół k. 55, projekt techniczny przebudowy sieci 15 kV i 0,4 kV w rejonie ulic (...) wraz z dokumentacją k. 146-164, zeznania J. W. protokół z dnia 24.02.2014r. 00:40:40-01:13:56 k. 169v.-170, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G. k. 525-533)

Linia 15kV - stanowiąca odgałęzienie od istniejącej linii 15 kV zasilającej stację 745 przy ul. (...) oraz stacja transformatorowa słupowa na ul. (...), stosownie do powyższych decyzji, zostały wybudowane w 1993r. (zeznania świadka J. W. protokół z dnia 24.02.2014r. 00:40:40-01:13:56 k. 169v.-170)

Działki aktualnie oznaczone ewidencyjnymi numerami (...), położone przy ul. (...) w obrębie ewidencyjnym (...) oraz działka ewidencyjna nr (...) położona przy ul. (...), przy założeniu ewidencji gruntów w 1972 roku nie posiadały numeru adresowego. Przez nieruchomość położoną przy ul. (...) (działki nr (...)) w 1963r. przebiegała linia energetyczna. W 1971r. nastąpił pomiar słupów na tej nieruchomości. Natomiast dla nieruchomości przy ul. (...) (działka nr (...)) brak jest materiałów potwierdzających przebieg jakiegokolwiek linii energetycznej przez tą działkę. (informacje z (...) Ośrodka Geodezji: k. 336, k. 447, szkic k. 449-453)

Pozwany nie dysponuje pełną dokumentacją projektową budowy przedmiotowej linii, ani też budowy stacji transformatorowej nr 745. (opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G., k. 456-480, k. 525-533)

W maju 1962r. na podstawie art. 30 ustawy z dnia 31 stycznia 1961r. o planowaniu przestrzennym została wydana decyzja o lokalizacji szczegółowej nr (...). W jej treści wskazano, że ustala się lokalizację szczegółową stacji transformatorowej na terenie położonym w Ł. przy ul. (...) (obecnie ul. (...)). W 1963r. istniała już transformatorowa stacja słupowa o numerze 745. Przyjęcie tego środka trwałego nastąpiło w dniu 31 grudnia 1963r. W dniu 29 grudnia 1963r. został już przeprowadzony pomiar rezystencji stacji i sporządzony protokół. Przyjęcie linii napowietrznej 15 kV prądu zmiennego (...) jak środka trwałego nastąpiło w dniu 20 listopada 1964r. W dniach 15 października 1985r., 12 lipca 1993r. oraz 17,18,19 listopada 1997r. przeprowadzane były oględziny linii na odcinku do stacji nr 745 przy ul. (...). (opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G. k. 456-480, opinia uzupełniająca k. 525-533, protokół z dnia 07.10.2015r. 00:07:17-00:32:36 k. 536v.-537, decyzja lokalizacyjna k. 251, protokół pomiaru rezystencji k. 247, mapa k. 248, karty oględzin k. 133-138, pokwitowania: przyjęcia stacji k. 52, przejścia linii k. 53, zeznania świadka J. W. protokół z dnia 24.02.2014r. 00:40:40-01:13:56 k. 169v.-170, plan miasta Ł. k. 190)

W ulicy (...) pod obecnym numerem 125 nie ma żadnej linii, ani stacji słupowej o napięciu 15 kV. Również pod numerem 112 nie ma żadnej linii ani stacji średniego napięcia. (opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G., k. 470)

Transformator nr 745, mimo wskazania w dokumentacji jako miejsce jego posadowienia adresu przy ul. (...), od początku znajdował się na działce powodów. Nie był przenoszony. (opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G., k. 456-480, pisemna opinia uzupełniająca, k. 525-533, druga ustna opinia uzupełniająca biegłego ds. energetyki J. Z., protokół z dnia 19.11.2014r., 00:13:12, k. 317v., 00:28:10, k. 318)

Przebiegająca nad nieruchomością powodów napowietrzna linia elektroenergetyczna o napięciu 15 kV wraz z napowietrzną stacją transformatorową wybudowana została w 1963 r., a zmodernizowana (nastąpiła także wymiana transformatora na mocniejszy) w 1993 r. W 1963r. było sześć słupów pojedynczych. Jeden słup od strony ul. (...), jeden od strony ul. (...), zaś pomiędzy nimi były posadowione cztery inne słupy. Obecnie jest ich osiem, bowiem w miejsce dwóch pojedynczych w trakcie modernizacji (przy zachowaniu tej samej lokalizacji) posadowiono dwa słupy podwójne.

Słupy typu ALA znajdujące się między słupami wirowymi stoją tam od czasu, kiedy zostały posadowione. Nie jest stosowana technologia polegająca na przenoszeniu starych, skorodowanych słupów w inne miejsce. (opinia biegłego ds. energetyki J. Z., k. 176-210, k. 258-296, ustne opinie uzupełniające - protokół z dnia 09.07.2014r. 00:04:13, 00:19:10 k. 235v.-236, protokół z dnia 19.11.2014r. 00:03:16 k. 317-318, protokół badania uziemienia stacji transformatorowej nr 745 z 1963r., k. 192, zeznania świadka J. W. protokół z dnia 24.02.2014r. 00:40:40-01:13:56 k. 169v.-170)

Linia napowietrzna 15 kV przechodząca przez działkę powodów istniała już w połowie lat 60-tych. Przemawiają za tym następujące okoliczności:

- cztery słupy tej linii – typu ALA były wyprodukowane nie później niż w latach sześćdziesiątych. Do końca lat 50-tych linie energetyczne były budowane głównie w oparciu o słupy drewniane. Przez całe lata 60 – te słupy typu ALA były stosowane przy budowie linii energetycznych. Od lat osiemdziesiątych nie produkuje się już słupów typu ALA. Jest mało prawdopodobne, aby pochodziły one z demontażu innej linii i zostały ustawione w latach dziewięćdziesiątych. Takich technologii zabraniają odpowiednie przepisy;

- słupy typu ALA wskazują na dość duże zużycie;

- linia napowietrzna 15 kV w okolicach ulic: S., K. i B. istniała już w 1966 roku;

- posadowiona w 1963r. transformatorowa stacja słupowa o numerze 745 musiała „współpracować” z linią energetyczną średniego napięcia. W dniu 24 lipca 1963 roku został skierowany wniosek o wydanie zezwolenia na budowę w okolicach ulic: K., B. i K. linii napowietrznej wysokiego napięcia 15 kV zakończonej stacją transformatorową przy ul. (...). Wskazana linia miała umożliwić podłączenie projektowanej stacji przy ul. (...) do istniejącej linii wysokiego napięcia. Miała ona przebiegać przez grunty właścicieli prywatnych, w tym przez nieruchomość stanowiącą własność M. B., zamieszkałego przy ul. (...);

- w 1993r. została przeprowadzona jedynie modernizacja istniejącej już linii, na projekcie technicznym przebudowy sieci 15 kV i 0,4 kV w rejonie ulic (...) z 1993 r. zostało wskazane, że wybrane słupy ulegają tylko wymianie (w istniejącej linii), a nie ustawieniu od nowa.

Słup usytuowany przy ulicy (...) był wymieniony zgodnie z projektem z 1993 r. na nowy. Jednoznacznej daty postawienia dwóch słupów wirowanych przy ulicy (...) nie można ustalić. Słupy te istniały już w 1993r. (opinia biegłego z zakresu instalacji elektrycznych P. G. k. 456-480, 525-533, ustna opinia uzupełniająca protokół z dnia 07.10.2015r. 00:07:17, 00:11:52, 00:20:24 k. 536v.-537, mapa k. 254, projekt techniczny przebudowy sieci 15 kV i 0,4 kV w rejonie ulic (...) wraz z dokumentacją k. 146-164, informacje z (...) Ośrodka Geodezji: k. 336, k. 447, zezwolenie k. 56)

Wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów zlokalizowanej w Ł. przy ulicy (...), oznaczonej jako działka nr (...), obręb (...), w okresie od 26 listopada 2003 roku do 26 listopada 2013 roku wynosi 247.000 zł. (opinia biegłego z zakresu szacunku nieruchomości J. J. k. 564-596, ustna opinia uzupełniająca - protokół z dnia 06.04.2016r. 00:05:34, k. 620v.)

Pismem z 15 stycznia 2013r. powodowie oraz K. H. wezwali pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości i jej wykupu według średniej ceny kupna/sprzedaży nieruchomości w tym rejonie, w związku z posadowieniem na działce urządzeń elektroenergetycznych. (pismo k. 27)

W odpowiedzi na powyższe pozwany odmówił, wskazując, iż linia na przedmiotowej nieruchomości została wybudowana w połowie lat 60-tych ubiegłego wieku, wobec czego doszło z mocy prawa do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. (pismo k. 28)

Pismem z dnia 12 marca 2013r. strona powodowa oraz K. H. ponownie wezwali pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w kwocie 1.456.800 zł oraz wykupu nieruchomości za kwotę 1.699.600 zł. Pozwany ponownie odmówił. (wezwanie, k. 29, pismo pozwanego k. 30)

Pozwana spółka oraz jej poprzednicy prawni przeprowadzali oględziny i przegląd stacji transformatorowej, urządzeń oraz linii. Wykonywane były i nadal są czynności konserwacyjne oraz naprawcze. Wskazana linia 15 kV jest linią średniego napięcia, jest czynna cały czas od chwili uruchomienia. W 1993r. została do niej podłączona nowa stacja znajdująca się na ul. (...). (karty oględzin linii na odcinku do stacji nr 745: z dnia 15.10.1985r., k. 133-134, z dnia 12.07.1993r., k. 135-136, z dnia 17-19.11.1997r, k. 137-138, zeznania J. W., protokół z dnia 24.02.2014r., 00:08:53, k. 168)

Zarządzeniem nr 228 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakłady (...) z siedzibą w W.. Przedsiębiorstwo to zostało wpisane do rejestru przedsiębiorstw państwowych w dniu 10 marca 1959r. (zaświadczenie k. 67)

Zarządzeniem nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. utworzono z dniem 1 stycznia 1989r. przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) z siedzibą w Ł.. Przedsiębiorstwo to powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny Okręg Energetyczny w W., na bazie zakładu Zakład (...) w Ł.. Nowo powstałe przedsiębiorstwo otrzymało składniki majątkowe dotychczasowego zakładu. (zarządzenie nr 13/ORG/89 z dnia 16 stycznia 1989r. k. 61-63)

W oparciu o ustawę z dnia 5 lutego 1993r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa oraz o zarządzenie nr 182/ORG/93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993r. oraz ustawy z lipca 1990r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych aktem z dnia 12 lipca 1993r. przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł. zostało przekształcone w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.. (akt notarialny k. 57-60)

W dniu 30 czerwca 2007r. została zawarta pomiędzy (...) S.A w Ł. a (...) Sp. z o.o. w W. umowa aportowego zbycia przedsiębiorstwa. Zgodnie z jej postanowieniami (...) S.A. wniósł do (...) sp. z o.o. w zamian za udziały z podwyższonego kapitału zakładowego wkład niepieniężny w postaci zorganizowanego zespołu składników materialnych i niematerialnych służących do prowadzenia działalności gospodarczej związanej ze świadczeniem usług dystrybucji energii elektrycznej i wykonywania funkcji operatora systemu przesyłowego. Mając na uwadze powyższe, zgodnie z § 1 pkt 1e umowy aportowej ograniczone prawa rzeczowe - służebności gruntowe, w tym służebności polegające na zapewnieniu dostępu do urządzeń służących do doprowadzania prądu energetycznego, przysługujące (...) S.A., weszły w skład przeniesionego przedsiębiorstwa i przysługiwały od 30.06.2007 r. (...) sp. z o.o. (umowa k. 68-78)

Następnie w 2008r. zmianie uległa firma spółki na (...) Spółka Akcyjna. Wskazana spółka została przejęta przez spółkę (...) S.A. z siedzibą w Ł. poprzez połączenie w wyniku przeniesienia całego majątku spółki przejmowanej przez spółkę

przejmującą. Uchwały w tym przedmiocie zapadły na Nadzwyczajnych Walnych Zgromadzeniach obu spółek w dniu 16 sierpnia 2010r. (odpis KRS k. 87-92)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, w szczególności z opinii biegłych sądowych, dokumentów, zeznań powodów oraz świadków.

Sąd nie przyznał waloru wiarygodności zeznaniom powodów M. H. (1), N. H. oraz G. H. w zakresie, w jakim twierdzili, że 8 znajdujących się obecnie na przedmiotowej działce słupów zostało na niej posadowionych najwcześniej w 1993r., o czym dowiedzieli się już po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie nabycia spadku po W. H.. Twierdzenia te pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci opinii biegłych sądowych: z zakresu instalacji elektrycznych P. G. oraz do spraw energetyki J. Z., z których wynika, iż linia energetyczna na przedmiotowej nieruchomości, w tym wchodzące w jej skład słupy (które częściowo zostały wymienione na nowe w trakcie modernizacji przeprowadzonej w 1993r.), zostały posadowione w latach 60-tych ubiegłego wieku, tj. w 1963r. Także z zeznań świadka J. W. (2) oraz załączonych do akt sprawy dokumentów wynika, że napowietrzna linia energetyczna 15 kV przebiegała nad nieruchomością powodów już przed 1993r. Wskazana linia została ujęta na planie Ł. z 1966r. (k. 254). Także zaoferowane przez stronę pozwaną dokumenty dotyczące przeprowadzonej w 1993r. modernizacji sieci, w tym projekt techniczny przebudowy sieci w rejonie ul. (...) wraz z mapą (gdzie jako stan istniejący wskazano przebiegającą wzdłuż ul. (...) linię napowietrzna 15 kV 3x AFLG-35 zasilającą stację nr 745 przy ul. (...)), wyraźnie wskazują, że została ona posadowiona przed 1993r. Gdyby tak nie było to w warunkach formalno – prawnych w pkt 1.1. c nie wskazywano by na konieczność uzyskania zgody W. H. na przebudowę linii 15 kV przebiegającej przez teren jego działki położonej przy ul. (...) (k. 148). Za uznaniem za wiarygodne twierdzeń pozwanego, iż przedmiotowa linia energetyczna została posadowiona w 1963r. przemawiają także dowody z dokumentów w postaci wniosku o zezwolenie na budowę przedmiotowej linii pochodzące z 1963r., decyzja z maja 1962r. o lokalizacji szczegółowej transformatora, posadowienie już w 1963r. stacji transformatorowej nr 745 (w tym protokół badania uziemienia stacji transformatorowej nr 745 z 1963r. oraz protokół pomiaru rezystancji z 29 grudnia 1963r.), protokół oględzin linii z 1985r., a także informacje uzyskane z (...) Ośrodka Geodezji, potwierdzające wykonanie pomiaru słupów na przedmiotowej nieruchomości w 1971r.

Mimo zmieniającego się na przestrzeni lat numeru adresowego działki powodów nie ulega wątpliwości, że przedmiotowa linia od 1963r. znajdowała się w tym samym miejscu, a załączone do akt sprawy mapy dokumenty jej dotyczą. Na planie z 1962r. (k. 194, 248) dotyczącym propozycji lokalizacji stacji transformatorowej przy ul. (...) naniesiono numery adresowe - (...) pod którym mieszkał M. B., nr (...), a po przeciwnej stronie nr (...). Na planie widać, że stację umiejscowiono pod numerem (...). Bezsprzeczne jest, że obecnie nieruchomość mająca adres ul. (...) znajduje się zupełnie w innym miejscu i nie ma na niej ani stacji ani linii. Porównując w/w plan z mapą z k. 174 widać, że umiejscowienie stacji nie zmieniło się – nadal znajduje się naprzeciwko ul. (...).

Za niewiarygodne należało uznać także zeznania świadków D. G. (2) oraz K. M. (2), który twierdzili, że w latach 80-tych na działce powodów nie było żadnych słupów, oraz M. M. (2), która wskazywała, iż do 1993r. na przedmiotowej nieruchomości by posadowiony jeden słup, w pobliżu ul. (...), jako sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Nie ulega wątpliwości, że dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów, zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 4/2001, poz. 64). Złożone w niniejszej sprawie opinie biegłych sądowych: z zakresu instalacji elektrycznych P. G., do spraw energetyki J. Z. oraz z zakresu szacunku nieruchomości J. J. (2) odznaczają się pełną przydatnością dowodową. Sporządzone zostały w sposób prawidłowy i rzetelny. Biegli w sposób niebudzący wątpliwości przedstawili tok swego rozumowania w dochodzeniu do wniosków końcowych. Wszystkie wątpliwości stron zgłaszane do opinii biegłych zostały w sposób wyczerpujący wyjaśnione w opiniach uzupełniających. Podkreślić należy, iż opinie biegłych z zakresu instalacji elektrycznych P. G. oraz do spraw energetyki J. Z., w zasadniczych kwestiach są ze sobą zgodne. Jedyna rozbieżność dotyczy wskazania

przez biegłego J. Z., iż na końcu działki przy ul. (...) znajdują się dwa słupy wirowane, podczas gdy jest tam jeden podwójny słup wirowany.

Ustalając stan faktyczny Sąd nie oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu szacunku nieruchomości I. H., z uwagi na zastosowane podejście i metodę przy sporządzaniu opinii. Biegła wskazała, iż przyjęła przeznaczenie działki pod budownictwo mieszkaniowe przy założeniu, że developer może dokonać zakupu całego terenu. Przy czym biegła przyznała, że nie ma informacji by ktoś chciał kupić przedmiotową działkę oraz chciał rozpocząć budowę na przedmiotowej oraz sąsiedniej działce.

Ustalenia odnośnie wartości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów Sąd poczynił w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu szacunku nieruchomości J. J. (2). Biegły wszystkie wątpliwości stron zgłaszane do opinii w sposób wyczerpujący wyjaśnił w opinii uzupełniającej. Wskazał, że zgodnie z ustawą o gospodarce nieruchomości szacunek, jaki sporządza rzeczoznawca musi bazować na cenach transakcyjnych kupna sprzedaży nieruchomości (wynikających z aktów notarialnych). Natomiast okoliczność zainteresowania podmiotów trzecich kupnem nieruchomości bądź dane biur obrotu nieruchomościami nie mogą stanowić podstawy wyceny, a jedynie faktyczna sprzedaż nieruchomości. Biegły sporządził opinię dokonując porównania działek podobnych, do tej, która stanowi własność powodów - o niekorzystnych parametrach gruntów (długie i wąskie), zlokalizowanych na K. w bliskim sąsiedztwie nieruchomości wycenianej.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd nie oparł się na dokumentach złożonych przez stronę powodową w postaci wydruku ze strony internetowej (katalogu) prowadzonej przez (...) S.A., fotografii tabliczki oraz przedłożonego na płycie filmu, jako nieprzydatnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Odnośnie fotografii tabliczki Sąd uznał (w ślad za opinią biegłego P. G.), że nie wynika z niej, czy została przymocowana do słupa w dniu jego wyprodukowania, posadowienia czy modernizacji linii. Ponadto fotografia nie wskazuje gdzie znajduje się ten słup. Biegli dokonując oględzin, mimo poszukiwań nie znaleźli tabliczki. Powodowie zaś przyznali, że nie ma jej już na przedmiotowej nieruchomości. Odnośnie zaś zaoferowanego przez stronę powodową filmu, zauważyć należy, iż okoliczność nie objęcia kadrem przedmiotowych słupów, nie przemawia za tym, że w momencie sporządzenia filmu nie były one posadowione na nieruchomości.

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa w niniejszym postępowaniu domagała się zasądzenia od pozwanego wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości. Podstawę prawną powództwa stanowi, więc art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. i art. 230 k.c. Możliwość dochodzenia powyższego wynagrodzenia przez właściciela nieruchomości od posiadacza w złej wierze służebności przesyłu i to niezależnie od zgłoszenia roszczenia określonego w art. 222 k.c., była przedmiotem rozbieżnych ocen w literaturze prawniczej i orzecznictwie. Ostatecznie przeważał pogląd, iż właścicielowi przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie przez posiadacza służebności w złej wierze z należącej do niego nieruchomości, niezależnie od zgłoszenia roszczenia określonego w art. 222 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. II CSK 444/09).

Odnosząc się do żądania powodów dotyczącego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości przez pozwanego, Sąd uznał je za nieuzasadnione, z uwagi na podniesiony zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez poprzedników prawnych pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. służebność przesyłu może być nabyta przez zasiedzenie, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie mają przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie. Pojęcie służebności przesyłu zostało wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 30 maja 2008 r. (Dz.U. Nr 116, poz. 731), która weszła w życie 3 sierpnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń przyjął dopuszczalność zasiedzenia służebności przesyłu na gruncie prawnym obowiązującym przed 3 sierpnia 2008 r., jednakże koniecznym wymogiem ustawowym jest posiadanie samoistne służebności przez określony czas. Dopuszczalne jest przed prawnym uregulowaniem służebności przesyłu nabycie przez zasiedzenie przez podmiot prowadzący przedsiębiorstwo służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. W uchwale z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt CZP 18/13 (OSNC z 2013 r., Nr 12, poz. 139) Sąd Najwyższy potwierdził, iż przed wejściem w życie art. 305^{((1))} k.c. – 305^{((4))} k.c. było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305^{((1))} k.c. – 305^{((4))} k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności.

Ustanowienie jak i stwierdzenie na rzecz przedsiębiorcy w drodze zasiedzenia takiej służebności nie wymaga oznaczenia nieruchomości władnącej. Jednak w przypadku orzekania przez sąd przed wejściem w życie nowelizacji Kodeksu cywilnego, wprowadzającej z dniem 3 sierpnia 2008 r. ustawową regulację służebności przesyłu, przedmiotem zasiedzenia przez przedsiębiorcę mogła być tylko służebność gruntowa o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a nie służebność przesyłu. Jeżeli więc termin prowadzący do nabycia służebności w drodze zasiedzenia upłynął przed 3 sierpnia 2008 r., to sąd stwierdza nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jeżeli zaś okres zasiedzenia upływa po tej dacie, to sąd stwierdza nabycie służebności przesyłu. W niniejszej sprawie termin konieczny do zasiedzenia służebności upłynął przed dniem – 3 sierpnia 2008 r., a zatem w niniejszej sprawie należało rozważyć nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Przesłanki nabycia służebności gruntowej są ustalane na podstawie art. 292 k.c. stosowanego wprost oraz na podstawie przepisów o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie (art. 172 i 173 oraz 175 i 176 k.c.) stosowanych odpowiednio. W art. 172 k.c. określone są przesłanki nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Z przepisu tego wynika, że jest ono uwarunkowane posiadaniem samoistnym trwającym 20 lat, o ile posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nie uzyskał posiadania w złej wierze. Zgodnie z art. 172 § 2 k.c., gdy posiadanie nieruchomości zostało uzyskane w złej wierze, nabycie własności przez zasiedzenie następuje po upływie 30 lat.

W judykaturze nie budzi wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2014r., V CSK 579/13, wyrok Sądu Najwyższego z 10 lipca 2013r., V CSK 320/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013r., I ACa 425/13), że w odniesieniu do posiadania prowadzącego do zasiedzenia, o rodzaju wiary posiadacza, a w następstwie o długości terminu niezbędnego do nabycia służebności przez zasiedzenie, decyduje wyłącznie chwila objęcia w posiadanie.

Nabycie służebności gruntowej i służebności przesyłu w drodze zasiedzenia może nastąpić jedynie wówczas, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 k.c.). Przyjmuje się, że korzystanie przez posiadacza służebności z zainstalowanego na gruncie trwałego i widocznego urządzenia, stanowi dla właściciela tej nieruchomości wyraźne ostrzeżenie przed działaniem posiadacza służebności, który korzystając z takich urządzeń może doprowadzić do uzyskania odpowiedniej służebności. Dlatego też długotrwałe tolerowanie przez właściciela nieruchomości takich działań uznaje się za usprawiedliwiające usankcjonowanie ukształtowanego i stabilnego stanu faktycznego przez obciążenie danej nieruchomości służebnością. Dla przyjęcia posiadania służebności w pełni wystarczy, by ingerencja przedsiębiorcy przesyłowego w nieruchomość ograniczała się do posadowienia czynnego urządzenia „nad” powierzchnią gruntu, tak jak to ma miejsce w przypadku linii energetycznej napowietrznej, bez umieszczenia słupa na nieruchomości obciążonej. W takiej sytuacji posiadanie służebności będzie wyrażało się dodatkowo we wchodzeniu na grunt obciążony w celu usuwania awarii lub konserwacji linii napowietrznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28.10.2009r., sygn. akt I ACa 540/09, Lex nr 628203, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.03.2005 r., sygn. akt II CK 489/04, Lex nr 301735).

W niniejszej sprawie strona pozwana, jak i jej poprzednicy prawni, korzystali

z przedmiotowej nieruchomości nie tylko w zakresie przewodów stanowiących napowietrzną linię energetyczną, ale również z uwagi na posadowienie na nieruchomości słupów należących do tejże linii oraz stacji transformatorowej. Wykazane zostało także, że dokonywane były przeglądy i czynności konserwacyjne, a także czynności naprawcze oraz modernizacyjne. Zauważyć w tym miejscu należy, iż posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia ma inny zakres niż posiadanie prowadzące do nabycia przez zasiedzenie własności. Posiadanie służebności nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, Lex nr 447190).

Pozwana Spółka i jej poprzednicy prawni byli posiadaczami służebności, władali, bowiem faktycznie nieruchomością w zakresie przysługującego im prawa, z którym wiązało się określone władztwo nad cudzą nieruchomością (art. 352 k.c.). Nie władali nieruchomością jak właściciele, ale korzystali z niej w zakresie prawa służebności, czyli korzystali z nieruchomości celem przeprowadzenia i eksploatacji linii energetycznej. To powoduje, że zostały spełnione przesłanki posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności przesyłu.

W kwestii kwalifikacji władztwa nad nieruchomością cudzą w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej, Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach wskazywał, że „nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks cywilny z 1989 r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, nr 1, poz. 15).

Zgodnie z dokonanyymi w niniejszej sprawie ustaleniami stanu faktycznego napowietrzna linia energetyczna 15 kV wraz z słupami oraz stacją transformatorową posadowiona została na nieruchomości oznaczonej obecnie, jako działka nr (...), w 1963r. Przyjęcie linii napowietrznej 15 kV prądu zmiennego (...) jak środka trwałego nastąpiło w dniu 20 listopada 1964r. Odtąd poprzednicy prawni strony pozwanej z pewnością użytkowali nieruchomość, tak w zakresie korzystania z trwałego urządzenia jak i wkraczając na grunt w celu konserwacji.

Terminy zasiedzenia zgodnie z pierwotnym brzmieniem art. 172 k.c. (obowiązującym do 30.09.1990 r.) były krótsze i wynosiły odpowiednio dziesięć lat dla posiadacza samoistnego w dobrej wierze oraz dwadzieścia lat w przypadku posiadacza samoistnego w złej wierze. Stan prawny w omawianym zakresie uległ zmianie od dnia 1 października 1990 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. z 1990 r., Nr 55, poz. 321). Wskazana nowelizacja wydłużyła terminy zasiedzenia nieruchomości, które wynoszą obecnie dwadzieścia lat dla posiadacza samoistnego w dobrej wierze, oraz trzydzieści lat dla posiadacza samoistnego w złej wierze. Zgodnie z treścią art. 9 ww. ustawy z 28.07.1990 r. do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy. Dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Jednakże do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, tj. przed 1 października 1990 r., będą miały zastosowanie 10- i 20-letnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 w brzmieniu obowiązującym przed tą datą (postanowienie SN z 2 września 1993 r., II CRN 89/93, LexisNexis nr 309156).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że przyjmując za początek biegu terminu do zasiedzenia dzień 1 stycznia 1965r. (wejście w życie kodeksu cywilnego regulującego instytucje zasiedzenia) do nabycia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu przez Skarb Państwa doszło z dniem 1 stycznia 1985r. Przy czym pozwana Spółka wykazała następstwo prawne w zakresie prawa własności linii energetycznej oraz urządzeń energetycznych od podmiotu będącego jej pierwotnym właścicielem – Skarbu Państwa. Ustawodawca, bowiem nie stworzył żadnych szczególnych zasad regulujących przeniesienie posiadania służebności, w tym także o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a zatem należy do niego stosować ogólne reguły ustalone w art. 348 - 351 k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2015 r., sygn. akt III CSK 192/14).

Wobec tego, iż strona pozwana wykazała fakt posiadania służebności polegającej na korzystaniu z trwałych i widocznych urządzeń posadowionych na nieruchomości powodów oraz swoje następstwo prawne po przedsiębiorstwie państwowym, Sąd uznał, iż pozwana Spółka, jako uprawniona z tytułu służebności, nie jest

zobowiązana do zapłaty na rzecz strony powodowej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jej nieruchomości, co musiało prowadzić do oddalenia powództwa.

Strona powodowa – na rozprawie w dniu 24 lutego 2014r. – częściowo, tj. w zakresie żądania kwoty 691.800 zł, cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. O dopuszczalności cofnięcia pozwu stanowi przepis art. 203 k.p.c. Zgodnie z § 1 przywołanej regulacji pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W myśl § 4 wskazanego przepisu Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (§ 2 art. 203 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności, które przemawiałyby za uznaniem cofnięcia powództwa w powyższej części za niedopuszczalne i wobec częściowego cofnięcia przez stronę powodową pozwu, Sąd – na podstawie przepisu art. 355 § 1 k.p.c. – orzekł o umorzeniu postępowania w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zauważyć należy, iż w razie cofnięcia pozwu pozwany jest traktowany jak wygrywający sprawę.

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 18.854,15 zł. Złożyły się na nie koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł (ustalone w oparciu o § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. 2013.490 j.t.), opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, a także wydatki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych w łącznej kwocie 11.637,15 zł (500 zł + 2.395,49 zł + 2.000 zł + 5.171,17 zł + 1.352,33 zł + 15 zł + 203,16 zł).

Strona powodowa przegrała sprawę, zatem winna zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu, wobec czego Sąd w punkcie 3 wyroku zasądził tytułem zwrotu kosztów solidarnie od powodów na rzecz pozwanego wskazaną kwotę.

Z uwagi na brak wpłaty ze strony pozwanego tytułem należności za udzielenie informacji przez ŁOG kwoty 15 zł i dokonania zarządzeniem z dnia 20 sierpnia 2015r. jej wypłaty z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi, Sąd w punkcie 5 wyroku nakazał przeksięgować na poczet dochodów budżetowych Skarbu Państwa kwotę we wskazanej wysokości z kwoty uiszczonej przez pozwanego w dniu 10 lipca 2015r.

Na podstawie art. 80 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) należało orzec o zwrocie na rzecz strony pozwanej kwoty 429,51 zł z kwoty wpłaconej w dniu 10 lipca 2015r. oraz kwoty 1.352,33 zł uiszczonej w dniu 22 czerwca 2015r., stanowiących różnicę między kosztami pobranymi na poczet zaliczki z tytułu wynagrodzenia biegłego sądowego, a kosztami należnymi z tego tytułu.

Strona powodowa była reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, którego wynagrodzenie za pomoc prawną nie zostało opłacone w całości ani w części. Na podstawie przepisu § 2 ust. 3 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.) Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi adwokat A. S. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. przy ul. (...) kwotę 8.856 zł (7.200 zł + VAT w wysokości 1.656 zł) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu.